

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.560 van 22 april 2004
in de zaak A. 132.488/VII-28.891.**

In zake : 1. Joris VAN WALLEGHEM,
 2. Dorine VERGOTE,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat D. LINDEMANS,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Keizerslaan 3

tegen :

1. de bestendige deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

tussenkommende partij :

de n.v. INAFZO,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. HONORE,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Pres. Kennedypark 4 A.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Joris VAN WALLEGHEM en Dorine VERGOTE op 29 januari 2003 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

- "1. het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van de provincie West-Vlaanderen in verband met het aanpassingsplan van de n.v. INAFZO, Ieperstraat 192, 8980 Zonnebeke, voor een stortplaats gelegen te Ieperstraat 192 Zonnebeke, vermoedelijk genomen op 28 november 2002, en waarvan kennis is genomen op 19 december 2002;
2. het besluit dd. 7 januari 2003 van bestuursdirecteur F. WAMBACQ waarbij het door verzoekende partijen ingesteld administratief beroep onontvankelijk wordt bevonden, ter kennis gebracht op 8 januari 2003";

Gezien de nota van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 13 februari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 maart 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Th. EYSKENS die, loco Advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de verzoekende partijen, van Ingenieur B. BOUCKAERT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat A. COUCKE die, loco Advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaat F. VANDEN BERGHE die, loco Advocaat R. HONORÉ verschijnt voor de tussenkomende partij ;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een op 24 februari 2003 ingediend verzoekschrift de n.v. INAFZO vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat op dat verzoek kan worden ingegaan aangezien de n.v. INAFZO exploitant is van de stortplaats waarop de bestreden beslissingen betrekking hebben;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De n.v. INAFZO exploiteert sinds 1985 een stortplaats aan de Ieperstraat 192 te Zonnebeke. De stortplaats, die ingericht werd in kleiputten van een steenbakkerij, is ingedeeld in vijf zones waarvan de meeste reeds volstort zijn en geheel of gedeeltelijk afgewerkt.

Momenteel is enkel zone 5 nog in exploitatie. Met betrekking tot die zone zijn in het verleden verschillende milieu- en stedenbouwkundige vergunningen verleend. In het kader van voorliggend geding zijn de volgende beslissingen van belang :

- Het besluit van 11 september 1997 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij aan de n.v. INAFZO vergunning wordt verleend voor het verder exploiteren van een stortplaats klasse 1 en de uitbreiding ervan met een klasse 3 stortplaats voor inerte afvalstoffen (o.a. niet verontreinigd afval afkomstig van ijzergieterijen), op de perceelnrs. 312/c, 349/f en 369/f, voor een termijn die eindigt op 11 september 2007. De beslissing van de bestendige deputatie is in beroep bevestigd geworden bij besluit van 23 maart 1998 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling; de vordering tot schorsing tegen het besluit ingediend door de verzoekende partijen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 79.512 van 25 maart 1999 wegens het niet voldaan zijn aan de grondvoorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het annulatieberoep is nog hangende (zaak gekend onder nr. A. 78.684/VII-16.718). Voormelde vergunning kan evenwel thans niet ten uitvoer worden gelegd daar de burgemeester van de gemeente Zonnebeke op 17 november 2001 de stopzetting heeft bevolen van de activiteiten waarop de milieuvergunning van 11 september 1997 betrekking heeft. De burgemeester, en met hem de afdeling Milieu-inspectie West-Vlaanderen en de Vlaamse minister bevoegd voor het Leefmilieu, zijn namelijk van oordeel dat de milieuvergunning van 11 september 1997 op grond van artikel 5, § 2, van het milieuvergunnings-decreet van 28 juni 1985 vervallen is door de weigering in laatste aanleg van de overeenstemmende bouwvergunning. De n.v. INAFZO heeft bij de Raad van State een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen het bevel tot stopzetting van 17 november 2001 (zaak gekend onder nr. A. 113.004/VII-25.072). Bij arrest nr. 101.449 van 3 december 2001 heeft de Raad van State de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen op grond van de prima facie gedane vaststelling dat "de milieuvergunning van 11 september 1997 voor wat betreft de stortzone 5 gelegen buiten het bijzonder plan van aanleg 'Industriegebied Haenebeek', stortzone waar het in wezen om gaat, vervallen is". Het annulatieberoep is nog hangende;
- Het besluit van 29 augustus 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij aan de n.v. INAFZO vergunning wordt verleend voor het exploiteren van een klasse 1 stortplaats voor 546.929 m³ niet gevaarlijke bedrijfsafvalstoffen en bijbehorende installaties, op de perceelnrs. 312/f, 344/a/2, 312/e, 349/f en 369/f, voor een termijn die eindigt op 29 augustus 2012. Uit het deputatiebesluit van 29 augustus 2002 valt af te leiden dat de ingewilligde aanvraag klaarblijkelijk tot doel had om de zogenaamde zone 5 van de stortplaats verder te kunnen exploiteren in afwachting van de

uitspraak ten gronde door de Raad van State over hogervermeld bevel tot stopzetting. Tegen het vergunningsbesluit van 29 augustus 2002 werd door omwonenden, waaronder de verzoekende partijen in voorliggend geding, administratief beroep ingesteld bij de Vlaamse minister van Leefmilieu. Bij besluit van 7 april 2003 heeft de Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw de ingestelde beroepen gegrond verklaard, het beroepen besluit opgeheven en aan de n.v. INAFZO de gevraagde vergunning geweigerd. De n.v. INAFZO heeft inmiddels tegen voormeld weigeringsbesluit een beroep tot nietigverklaring ingediend (zaak gekend onder nr. A. 137.890/VII-30.078; de zaak is nog hangende).

2.2. Aan de oorsprong van de thans bestreden beslissingen ligt het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2001 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning en het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne waarbij uitvoering wordt gegeven aan richtlijn 1999/31/EG van de Raad van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen. Door voormeld besluit van de Vlaamse regering werden onder meer wijzigingen aangebracht aan de milieuvoorwaarden van Vlarem II voor de exploitatie van stortplaatsen (artikelen 7 tot 13 van het besluit). Er werd onder andere een nieuw artikel 5.2.4.0.3. in het Vlarem II-besluit ingevoegd dat de volgende overgangsbepalingen bevat voor bestaande stortplaatsen :

"1. (...);

2. Overgangsbepalingen in het kader van de implementatie van de Europese richtlijn 1999/31/EG van 26 april 1999 betreffende het storten van afvalstoffen. Voor de stortplaatsen, vergund vóór 16 juli 2001 gelden de volgende overgangsbepalingen :

1. De voorwaarden inzake inrichting en infrastructuur zijn van kracht voor die stortplaatsen of die gedeelten van de stortplaatsen die worden ingericht na 16 juli 2001;

De voorwaarden inzake de uitbating van de stortplaats en de aanvaarding van afvalstoffen op de stortplaats met inbegrip van de algemene bepalingen van afdeling 5.2.1 worden voor alle bestaande stortplaatsen van kracht de eerste van de vierde maand volgend op datum van publicatie van dit besluit in het Belgisch Staatsblad;

De voorwaarden inzake afwerking en nazorg worden van kracht voor die gedeelten van de stortplaats die :

- worden ingericht na 16 juli 2001, of
- worden in gebruik genomen na publicatie van dit besluit in het Belgisch Staatsblad, of
- niet definitief zijn afgewerkt op 31 december 2005;

2. De exploitant stelt een aanpassingsplan op.

Dit aanpassingsplan dient volgende gegevens te bevatten :

- een toetsing van de bestaande exploitatievoorwaarden aan de bepalingen van afdeling 5.2.1 (met uitzondering van artikel 5.2.1.4) en afdeling 5.2.4.
- de nodige corrigerende maatregelen om de bestaande exploitatie in overeenstemming te brengen met de nieuwe bepalingen van afdeling 5.2.1 (met uitzondering van artikel 5.2.1.4) en van afdeling 5.2.4.
- een plan met de aanduiding van het gedeelte van de stortplaats dat zal worden afgewerkt volgens de oude voorwaarden en van het gedeelte dat volgens de nieuwe voorwaarden zal worden afgewerkt.
- een voorstel tot financiële zekerheid overeenkomstig de bepalingen van deze afdeling.

Uiterlijk 16 juli 2002 wordt dit aanpassingsplan in 4 exemplaren ingediend bij de Bestendige Deputatie van de provincie tot wiens ambtsgebied de percelen van de stortplaats behoren.

De vergunningverlenende overheid maakt één exemplaar van het aanpassingsplan over aan de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest en de afdeling Milieuvergunningen met de vraag om advies en aan de afdeling Milieu-inspectie met de vraag om een verslag. De adviezen en het verslag worden binnen de 2 maanden uitgebracht.

Het verslag van de afdeling Milieu-inspectie omvat een beoordeling van de huidige exploitatie, alsmede een toetsing van de huidige exploitatie aan de nieuwe bepalingen. Het advies van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest en de afdeling Milieuvergunningen omvat een beoordeling van het volledige aanpassingsplan alsmede een voorstel tot aanpassing van de lopende vergunning.

De Bestendige Deputatie legt het aanpassingsplan voor advies voor aan de provinciale milieuvergunningscommissie.

De vergunningverlenende overheid beslist over het aanpassingsplan binnen een termijn van vier maanden. Tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie kan door de exploitant, de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest of de afdeling Milieuvergunningen binnen een termijn van dertig dagen ingaand de dag na de betekening van de beslissing beroep worden ingesteld bij de Vlaamse minister voor Leefmilieu. De Vlaamse minister doet uitspraak over het beroep binnen een termijn van vijf maanden na opnieuw advies van voormelde instanties en van de gewestelijke milieuvergunningscommissie te hebben ingewonnen. Een afschrift van de beslissing(en) over het aanpassingsplan worden betekend aan de exploitant, de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest, de afdeling Milieu-inspectie, de afdeling Milieuvergunningen, alsmede aan de gemeente.

Op basis van het aanpassingsplan beslist de vergunningverlenende overheid of de exploitatie al dan niet mag worden voortgezet. Op basis van het goedgekeurde aanpassingsplan voor de stortplaats geeft de vergunningverlenende overheid toestemming voor de noodzakelijke werkzaamheden en bepaalt zij een overgangsperiode voor de uitvoering van het plan. Deze overgangsperiode kan uiterlijk tot 16 juli 2009 lopen. Het door de vergunningverlenende overheid goedgekeurde aanpassingsplan geldt als aanpassing van de lopende vergunning met behoud van de looptijd van de vergunning.

De stortplaatsen waarvoor geen vergunning tot voortzetting van de exploitatie wordt verleend moeten zo spoedig mogelijk en uiterlijk tegen

31 december 2005 worden gesloten overeenkomstig de bepalingen van de eerdere vergunning inzake sluiting en nazorgprocedure.

Indien de exploitant niet tijdig een aanpassingsplan indient, moet de stortplaats zo spoedig mogelijk en uiterlijk tegen 31 december 2005 worden gesloten. De stortplaats moet in dat geval worden afgewerkt overeenkomstig de in de vergunning opgelegde voorwaarden".

2.3. Op 16 juli 2002 dient de n.v. INAFZO overeenkomstig het bepaalde van artikel 5.2.4.0.3., 2.2. van Vlarem II bij de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen een aanpassingsplan in met betrekking tot zone 5 van de stortplaats. In dat plan wordt wat betreft de vergunningstoestand van de inrichting verwezen naar de milieuvergunning die de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen op 11 september 1997 heeft verleend. Bij het aanpassingsplan is een nota gevoegd waarin de exploitant omstandig motiveert waarom voormelde vergunning niet vervallen is.

2.4. De afdeling Milieu-inspectie, Buitendienst West-Vlaanderen, maakt op 24 september 2002 verslag op over het ingediende aanpassingsplan. In dat verslag wordt onder meer het volgende opgemerkt :

"Samenvattend kan worden gesteld dat enkel zone 5 van de categorie 1-stortplaats van de n.v. Inafzo voor verdere exploitatie in aanmerking komt. Voor de nieuwe gedeelten van zone 5 die in gebruik worden genomen (vergunningsbesluit van 29 augustus 2002) gelden de nieuwe bepalingen van afdeling 5.2.1.en 5.2.4. van Vlarem II.

Beoordeling van het aanpassingsplan is bijgevolg enkel zinvol in zoverre de vergunning van 11 september alsnog geldig mocht blijken en er bijsturing aan de nieuwe Vlarem II-bepalingen dient te gebeuren".

2.5. Er worden tevens een aantal adviezen verleend.

a. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zonnebeke verleent op 26 augustus 2002 gunstig advies over het aanpassingsplan.

b. Op 1 oktober 2002 deelt de afdeling Milieuvergunningen mee dat het aanpassingsplan "zonder voorwerp" is.

c. De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest verleent op 25 oktober 2002 voorwaardelijk gunstig advies omdat "in het kader van het aanpassingsplan geen uitspraak kan worden gedaan over het al of niet verderzetten van de vergunning verleend d.d. 11 september 1997".

d. Door de Provinciale Milieuvergunningscommissie wordt op 14 oktober 2002 voorgesteld om het aanpassingsplan te aanvaarden onder het volgende voorbehoud : "indien de Raad van State ten gronde het sluitingsbevel bevestigt dan houdt dit aanpassingsplan (die eigenlijk een aanpassing inhoudt van de lopende vergunning) op te bestaan voor de toekomst".

2.6. Bij besluit van 28 november 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen wordt het aanpassingsplan aanvaard onder het voorbehoud dat het aanpassingsplan ophoudt te bestaan indien de Raad van State het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen het bevel tot stopzetting van 17 november 2001 zou verwerpen.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

2.7. Met een op 24 december 2002 aangetekend verstuurd schrijven stelt de raadsman van de verzoekende partijen bij de Vlaamse minister van Leefmilieu beroep in tegen voormeld besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen. In het beroepschrift wijzen de verzoekende partijen op hun "decretaal recht" om administratief beroep in te stellen, recht dat zou voortvloeien uit de artikelen 23, § 2, en 24, § 1, 5°, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985. Wat de grond van de zaak betreft, betogen de verzoekende partijen dat het goedgekeurde aanpassingsplan niet gekoppeld is aan een lopende vergunning -de milieuvergunning van 11 september 1997 zou namelijk vervallen zijn- zodat aan het voorgestelde aanpassingsplan geen goedkeuring, zelfs niet onder "voorbehoud", gehecht kan worden maar het integendeel bij gebrek aan voorwerp moet worden afgewezen. In subsidiaire orde, en slechts bij wijze van voorbeeld, halen de verzoekende partijen een aantal milieutechnische bezwaren aan tegen kwestieus aanpassingsplan.

2.8. Op 6 januari 2003 stelt de afdeling Milieuvergunningen een "verslag onderzoek ontvankelijkheid en volledigheid" op. Dat verslag bevat de vermeldingen "geen beroepsmogelijkheid" en "enkel nog bij RVS".

2.9. Vervolgens wordt met een brief van 7 januari 2003 van de afdeling Milieuvergunningen aan de raadsman van de verzoekende partijen meegedeeld dat het beroep onontvankelijk is bevonden. Het betreft een typebrief waarin de volgende redenen van niet-ontvankelijkheid zijn aangekruist : "het beroep is ingediend bij een ter zake niet bevoegde overheid" en "beroeper is niet gemachtigd tot het aantekenen van een beroep".

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2.10. Volledigheidshalve kan worden vermeld dat de raadsman van de verzoekende partijen tegelijk met het instellen van een administratief beroep bij de Vlaamse minister, een verzoek tot intrekking van het besluit van 28 november 2002 houdende aanvaarding "onder voorbehoud" van het aanpassingsplan heeft gericht tot de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen. Met een brief van 27 januari 2003 heeft de bestendige deputatie geantwoord dat op die vraag tot intrekking niet kan worden ingegaan omdat de intrekking van de goedkeuring van het aanpassingsplan tot gevolg zou hebben dat de exploitatie uiterlijk op 31 december 2005 moet worden stopgezet waardoor afbreuk zou worden gedaan aan het recht van de exploitant om de stortplaats verder te exploiteren tot 2012 op grond van de op 29 augustus 2002 verleende milieuvergunning;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift uiteenzetten wat volgt :

"Het woonhuis van verzoekende partijen ligt op 150 meter van stortzone 5, de stortzone waarvoor het aanpassingsplan geldt. Hun eigendom grenst aan stortzone 5 : op 10 meter van de eigendomsgrens ligt de stortput.

Om Uw Raad een inzicht (te) geven in wat de vergunningssituatie volgens de bevoegde overheden en de aanvraagster zou zijn, is een toelichting vereist.

Grofweg geschetst, is in het oostelijk gedeelte van de kleiput gevaarlijk afval gestort (vervallen milieuvergunning dd. 11 september 1997).

De voor de minister aangevochten milieuvergunning dd. 29 augustus 2002 heeft betrekking op het centraal, het zuidelijk en deels het oostelijk gedeelte van de kleiput (zie hiervoor bijgevoegd grondplan : rood omlijnd gebied),

In dit gebied moet nog een groot deel klei ontgonnen worden, zoals wordt aangegeven in het aanvraagdossier (zie hiervoor bijgevoegd plan dwarsnede A-B en C-D : de gele lijn duidt de bestaande toestand aan).

Door het ontginnen van de klei, zou - enkel met betrekking tot het rood omliggende gebied waarop de voor de minister aangevochten vergunning dd. 29 augustus 2002 betrekking heeft - een enorme vlakte moeten ontstaan waarop de afsluitlaag en het percolaatdrainagesysteem wordt geplaatst (zie hiervoor bijgevoegd plan dwarsnede A -B en C-D : rode lijn).

Vervolgens zou volgens het vergunningsdossier dd. 29 augustus 2002 op de ontgonnen vlakte een massieve stortmassa worden aangebracht, waarvan de oostzijde gevormd wordt door een loodrecht opstaande stortwand van 28 meter hoog (zie hiervoor bijgevoegd plan dwarsnede A-B : blauwe lijn). Volgens de n.v. INAFZO zou dit echter niet zo gebeuren, maar zouden 'de nodige taluds om de stabiliteit van de deponie te verzekeren' worden aangebracht.

Het reeds gestort gevaarlijk afval wordt strikt gescheiden van het te storten bedrijfsafval, om geen hypotheek te leggen om tot een oplossing te komen voor de geborgen afvalstoffen sinds juli 1998.

In juli 2002 heeft de n.v. INAFZO voorbereidingen aangevat met het oog op een MER aangaande verdere volstorting van de zone met gevaarlijk afval, waaruit zonder meer blijkt dat het aanpassingsplan een zoveelste 'deelvergunning' voor zone 5 betreft.

Aldus kan algemeen worden gesteld, dat zone 5 een 'coctail' van 'gevaarlijk' en zgn. 'niet-gevaarlijk bedrijfsafval' is of wordt.

Hierbij wordt aangemerkt dat de gezondheidsinspecteur op 31 mei 2002 een gunstig advies verleend heeft onder voorwaarde dat het om stabiele inerte afvalstoffen zou gaan.

Met het aanpassingsplan wordt het echter mogelijk om voor deel A 'in hoofdzaak' shredderafval, korrelas van huisvuilverbrandingsinstallaties en niet-gevaarlijke slibs' te storten. Dit zijn geen inerte afvalstoffen.

Het bovenstaande is een omschrijving van de vergunningstoestand van zone 5, zoals deze blijkt uit de stukken die verzoekende partijen hebben kunnen inzien.

Het komt er dus op neer (dat) het aanpassingsplan toelaat dat een deel van stortzone 5 wordt volstort, om en rond een ander deel (gevaarlijk afval) dat voorlopig onaangeroerd zou blijven.

De vraag rijst in welke mate dit storten 'met twee snelheden' zal gebeuren.

Dienaangaande zijn er vele vraagtekens.

In het besluit wordt gesteld dat de oppervlakte 17, 3 ha bestrijkt, de totale stortcapaciteit 2.804.000 m³ is, dat er 2.199.000 m³ is gestort, wat zou maken dat er nog een restcapaciteit van 575.000 m³ is.

Dit is misleidend en zelfs onjuist : deze gegevens - althans zo lijkt het - hebben betrekking op alle stortzones, maar in elk geval niet op stortzone 5 als dusdanig, de enige zone waarvoor het aanpassingsplan nochtans geldt.

Stortzone 5 heeft een oppervlakte van 7,4 ha.

De stortcapaciteit van stortzone 5 is niet precies gekend.

In '96 zou de inhoud van de put (7, 4 ha) bij opvulling tot maaiveldhoogte 775.000 m³ bedragen : 104.730 m³/ha.

Volgens de milieuvergunning dd. 11 september 1997 zou de opvulling tot aan maaiveldhoogte 730.000 m³ impliceren (7, 4 ha) : 98.649 m³/ha.

Volgens OVAM zou er reeds 155.000 m³ gevaarlijk stortafval zijn geborgen in zone 5, en dit op een oppervlakte van 3, 82 ha (7, 4 ha - 3, 58 ha) : 40.575 m³/ha.

De vergunning dd. 29 augustus 2002 - die betrekking heeft op een oppervlakte van 3, 58 ha (of 3, 65 ha ?) in zone 5 - zou gelden voor 547.000 m³ : 152.793 m³/ha.

Volgens het bestreden besluit van de bestendige deputatie, bedraagt de restcapaciteit 575.000 m³.

Louter en alleen op grond van dit cijfermateriaal, blijkt dat de afdeklaag niet kan worden gerealiseerd, en dat de nazorg zodoende onmogelijk kan worden verzekerd.

Immers, terwijl zo'n 550.000 m³ stortafval wordt gedempt in het centraal, zuidelijk en deels oostelijk gedeelte van de kleiput (op grond van de vergunning dd. 29 augustus 2002, zoals aangepast) tot een hoogte van 30 TAW (vergunde hoogte in de stedenbouwkundige regularisatievergunning dd. 5 juni 2001), zou de 155.000 m³ gelegen op 3, 82 ha onaangeroerd blijven.

Het behoeft geen enkele toelichting dat op deze wijze niveauverschillen ontstaan : het geheel krijgt aldus een getrapte structuur, zonder dat er in rechte ook maar één enkele garantie is dat de afvalvergunningen voor verdere volstorting zullen worden verleend.

Gemiddeld zal de hoogte van de stortbergen in de zone van de vergunning dd. 29 augustus 2002 bijna 4 maal zo hoog zijn als wat gestort is op grond van de vervallen vergunning dd. 11 september 1997 (en waarop volgens INAFZO geen verdere stortactiviteiten zullen worden uitgevoerd).

Dit is niet enkel strijdig met de vlakke structuur van de afwerkingslaag van de stedenbouwkundige regularisatievergunning (dat voorziet in de aanplanting van een bos waarvan de bomen niet volwassen mogen worden daar hun wortelgestel de afwerkingslaag zal beschadigen), maar betekent op zuiver milieutechnisch vlak een onverantwoord risico op afschuivingen van verschillende taluds. In zo'n omstandigheden kan de afdeklaag niet op een veilige wijze word(en) aangebracht. De verplichte nazorg kan derhalve ook niet veilig geschieden.

Wat natuurlijk wel op deze wijze wordt verwezenlijkt is het voldongen feit. Door het storten van zo'n 700.000 m³ gevaarlijk en niet-gevaarlijk afval op zo'n wijze dat de bovenstructuur terrasvormig wordt, kan de krachtens de Europese afvalrichtlijn (99/31) verplicht gestelde afwerkingslaag en nazorg niet worden verwezenlijkt, tenzij door verdere volstorting. Welnu op deze wijze komt de bevoegdheid die de bevoegde overheid heeft t.a.v. latere aanvragen, bijzonder in het gedrang.

Wat meer is, de werkwijze laat toe 155.000 m³ gevaarlijk afval als het ware materieel onverwijderbaar te maken, terwijl door geen enkele overheid kan worden gewezen op een bestaande rechtsgeldige vergunning. Dit afval is immers onwettig gestort en dient te worden verwijderd.

Het materieel 'inklemmen' maakt dat 155.000 m³ gevaarlijk afval dat zonder vergunning is gestort, feitelijk onverwijderbaar wordt. Immers, voor zover het gestorte materiaal al enige stabiliteit kent, dan is dit te danken aan het feit dat dit materiaal steun vindt in wat reeds is gestort.

Een verwijderingsoperatie wordt hierdoor uitgesloten, want betekent verdere afglijding van afvalpakketten, vermenging van niet-inerte afvalstoffen (shredder, korrelas van huisvuilverbrandingsovens en slibs) met gevaarlijke afvalstoffen. Gelet op het hoogteverschil dat tussen de verschillende afvalbergen zal worden gerealiseerd, is het afglijdingsgevaar overigens verre van denkbeeldig. Dit betekent een contaminatiegevaar dat een zeer reëel gezondheidsgevaar inhoudt, zoals de gezondheidsinspecteur terecht heeft gesteld.

Dit alles geldt des te meer daar het zeer de vraag is of de overheid die zich na een vernietigingsarrest wederom dient uit te spreken over de aanvraag tot aanpassingsplan of het ingestelde administratief beroep, ten gronde nog een andere beslissing zou kunnen nemen dan een goedkeuring. Eens het aanpassingsplan is uitgevoerd (700.000 m³ gevaarlijk en niet-gevaarlijk afval), kan men redelijkerwijze aannemen dat de beoordelingsvrijheid van de bevoegde overheid nihil is : in zo'n geval dient de overheid (d)e keuze te maken tussen goedkeuring,

of afkeuring, wat betekent dat het om illegaal gestort afval gaat, dat logischerwijze verwijderd moet worden.

Dat het verwijderen van 700.000 m³ gestort afval bijzonder moeilijk is, en het eraan verbonden gevaar zeer ernstig is, wordt aangegeven door de n.v. INAFZO zelf.

Op 12 november 2002 hebben 11 eisers - waaronder ook de heer VAN WALLEGHEM en mevrouw VERGOTE - een procedure op grond van de Milieuvorderingswet dd. 12 januari 1993 opgestart waarbij - eenvoudig gesteld - wordt gevorderd dat aan de n.v. INAFZO en de n.v. FIVANCO wordt bevolen om geen verdere stortactiviteiten in zone 5 uit te voeren, het 155.000 m³ gevaarlijk afval te verwijderen, en de kleiput van zone 5 te vullen met niet-verontreinigde grond.

In haar conclusie dd. 15 januari 2003 stelt de n.v. INAFZO : 'Het reeds geborgen materiaal (155.000 m³) is dermate gestabiliseerd dat dynamitering van het afval noodzakelijk zal zijn vooraleer verwijderingswerken kunnen aanvangen. Ook alle milieueffecten van de wegruiming dienen onderzocht via epidemiologisch onderzoek, geluidsonderzoek, geuronderzoek met geurpaneel luchtmonsters, stabiliteitsonderzoek voor het leegmaken van de put etc.'

Het behoeft geen toelichting dat wat voor 155.000 m³ afval geldt, des te meer geldt voor 700.000 m³.

De eenvoudige vaststelling dat verzoekende partijen moeten ondergaan dat er zich 155.000 m³ illegaal gestort gevaarlijk afval in hun achtertuin bevindt, dat feitelijk onverwijderbaar wordt door de tenuitvoerlegging van het aanpassingsplan, en dat daar nog eens 575.000 m³ afval bijkomt, is een evident ernstig en onherstelbaar nadeel.

Bovendien gaat het om gevaarlijk afval. Het onderwerpen van de uitbating van zo'n inrichtingen aan rechtsregels, is één van de wortels van het milieurecht. Het betreft derhalve inrichtingen waarvan de uitbating een onbetwistbaar gevaar voor mens en milieu impliceren.

Dit blijkt uit de parlementaire vraag nr. 231 (2000-01) gesteld aan de Vlaamse minister van Leefmilieu :

'De heer Johan Malcorps : (...). Stortplaatsen blijken immers een groot risico te blijven vormen voor de gezondheid van de omwonenden.

Ik verwijs in dit verband naar de Eurohazcon-studie van 1998 waarin werd aangetoond dat er een verhoogd risico was op congenitale afwijkingen in de directe omgeving, met name binnen een straal van 3 tot zelfs 7 kilometer, van storten voor gevaarlijk afval. In België waren de Stonnemaar in Beerse, de Rendelaar in Olen en de Hooge Maey in Antwerpen bij dit Europees onderzoek betrokken.

Ook een aantal stortplaatsen in Engeland werd onderzocht, wat daar tot grote ongerustheid leidde. Het gevolg was dat de Britse regering nieuw onderzoek liet verrichten naar mogelijke geboortefwijkingen in de buurt van alle stortplaatsen, zowel die voor gevaarlijk als voor gewoon huishoudelijk afval.

De besluiten van dit onderzoek raakten in augustus van dit jaar bekend. Ze zijn niet eenduidig, maar wijzen toch in de richting van een licht verhoogd risico, ook voor huishoudelijke storten. Bij kinderen die geboren waren binnen een straal van 2 kilometer van stortplaatsen werd immers een verhoogd risico op geboortefwijkingen (...). In de buurt van bijzondere storten, waar naast huishoudelijk afval ook bepaalde industriële afvalstoffen worden toegelaten, lag het risico duidelijk hoger. (...).

Een afstand van gemiddeld 2 kilometer is overigens nog zeer ruim bemeten. Het risico op gezondheidseffecten voor mensen die vlakbij een stort wonen, zal navenant veel hoger liggen. (...).

Ook rond andere storten voor huishoudelijk of voor gevaarlijk afval blijft dit probleem evenwel acuut. Ik verwijs bijvoorbeeld naar het stort van

Zonnebeke dat ook reeds diverse malen in dit verband werd aangekaart door onze fractie. (...) Situaties zoals in Lendelede of Zonnebeke zijn onhoudbaar. Daar wordt vlak naast de huizen afval opgehoopt.

Minister Vera Dua : Het is de bedoeling het storten af te bouwen. We moeten proberen daar zo vlug mogelijk mee te stoppen. Er is echter een aantal storten, en we kunnen ons afvragen of de ligging van zo'n stort op 15 meter van de huizen verantwoord is'.

Dit is te dezen niet anders : op 15 m van de perceelsgrens van verzoekende partijen ligt 155.000 m³ onwettig gevaarlijk afval dat feitelijk dreigt ingeklemd te worden door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Alleen de schorsing van de tenuitvoerlegging kan dit moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorkomen";

3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar nota uiteenzet dat de ingeroepen nadelen voor een groot stuk verband houden met de wijze van storten die voortvloeit uit de milieuvergunning van 29 augustus 2002, dat die nadelen echter juridisch losstaan van de nadelen die verbonden zijn aan de goedkeuring van het aanpassingsplan, dat bovendien de op 29 augustus 2002 verleende milieuvergunning slechts voortbouwt op de milieuvergunning van 11 september 1997, die in beroep door de Vlaamse minister van Leefmilieu werd bevestigd en waarvan verzoekende partijen vergeefs de schorsing hebben gevorderd omdat de Raad van State van oordeel was dat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel werd aangetoond, dat de verzoekende partijen zich ten onrechte beroepen op de vermenging van gevaarlijke en niet-gevaarlijk bedrijfsafvalstoffen daar die vermenging niet kan toegeschreven worden aan de goedkeuring van het aanpassingsplan maar reeds voortvloeit uit de op 11 september 1997 verleende milieuvergunning; dat zij daar nog aan toevoegt wat volgt :

"b. Omtrent de inrichting, infrastructuur en afwerking van de stortplaats heeft de Bestendige Deputatie - in navolging OVAM en de Provinciale Milieuvergunningscommissie - in de thans bestreden beslissing expliciet aangetoond hoe de geldende voorwaarden zullen nageleefd worden (cfr. pagina's 9 en 10 van de bestreden beslissing).

Het gedeelte dat na 16/7/2001 wordt ingericht (deelzone 5 A, zoals vergund door de Deputatie op 29/8/2002) zal volgens het aanpassingsplan volledig conform de nieuwe voorwaarden worden ingericht. Hiervoor zal een inrichtingsplan worden opgesteld. De bovenste meters van de kleiput worden bij de inrichting van de stortplaats voorzien van een laag Ieperiaanse klei tot op een diepte waar deze klei van nature aanwezig is.

De door de Bestendige Deputatie op 11/9/1997 vergunde zone 5 werd reeds voor een deel (deelzone 5 B) ingericht conform de toen geldende regelgeving. Een dubbele afsluitlaag en een drainagesysteem werden toen voorzien. De van nature aanwezige geologische barrière voldoet aan de nieuwe voorwaarden.

De Bestendige Deputatie treedt OVAM bij waar die besluit dat het aanpassingsplan duidelijk maakt dat de geologische situatie en de wijze waarop de stortplaats werd en zal worden ingericht voldoet aan de nieuwe voorwaarden inzake inrichting van een cat. 1-stortplaats.

Wat betreft de afwerking wijst OVAM (bijgetreden door de Bestendige Deputatie) erop dat in het aanpassingsplan wordt voorgesteld om de volledige zone 5 conform de nieuwe voorwaarden af te werken.

c. In het verzoekschrift wordt door verzoekers gesteld dat gemiddeld de hoogte van de stortbergen in deelzone 5A bijna 4 x zo hoog zal zijn als wat gestort is op deelzone 5B.

Hierboven is dit al genuanceerd : deelzones A en B zijn of zullen ingericht en afgewerkt kunnen worden conform alle voorwaarden; in de milieuvergunning dd. 29/8/2002 zijn bovendien afdoende garanties voorzien om ruimtelijke scheiding en mogelijke contaminatie tussen beide te vermijden.

In haar advisering van het aanpassingsplan merkt OVAM op dat een milieuverantwoorde en gecontroleerde stortuitbating ervoor pleit om de stortactiviteiten op het bestaande gedeelte (deelzone 5B) zo snel mogelijk te hervatten. Als dit ook de bezorgdheid van de klagers is, kunnen ze gerustgesteld worden. Momenteel wordt de laatste hand gelegd aan een nieuw MER om in de volledige zone 5 (dus ook in deelzone 5B) gevaarlijk bedrijfsafval te kunnen storten (bijl.12).

Of dit dan inhoudt dat de reeds gestorte 155.000 m³ (deels) gevaarlijk bedrijfsafval onverwijderbaar wordt kan uiteraard op vandaag niet beoordeeld worden : dit zal het voorwerp uitmaken van een toekomstige milieuvergunningsaanvraag, en kan dus thans nog geen beoordelingsgrond vormen bij voorliggende procedure bij de Raad van State. Het nadeel waar verzoekers hier nu naar verwijzen is dus louter speculatief en manifest toekomstig. Het al dan niet goedkeuren van het aanpassingsplan zal niets veranderen aan de door verzoekers geschetste situatie : er ligt op vandaag in deelzone 5B 155.000 m³ (deels) gevaarlijk afval.

d. Verzoekers citeren tot slot uit een parlementaire vraag en het antwoord hierop van Vlaams minister Dua. De Bestendige Deputatie merkt op dat deze vraag ondertussen al weer enige jaren oud is. Ondertussen is mevr. Dua nog steeds Minister en de Bestendige Deputatie heeft geen weet van enig wetgevend initiatief (alleszins niet in een vergevorderd stadium) op dit vlak.

In de oorspronkelijke versie van Vlarem II stonden wel bepaalde afstandsregels voor stortplaatsen. Bij Vlarem II-bis bleken die afstandsregels plots verdwenen. De Bestendige Deputatie kon en kan hieruit alleen maar afleiden dat de Vlaamse regering afstandsregels niet echt relevant vindt bij stortplaatsen. De loutere verwijzing naar afstand tussen stort en woonplaats is dus op zich geen afdoende motivatie om te kunnen spreken van onaanvaardbare hinder, laat staan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel";

3.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in essentie stelt dat de ingeroepen nadelen niet voortvloeien uit de bestreden goedkeuring van het aanpassingsplan maar uit de milieuvergunningen van 11 september 1997 en 29 augustus 2002 alsmede uit de aan die vergunningen gekoppelde stedenbouwkundige vergunningen, dat het aanpassingsplan werd ingediend als gevolg van een gewijzigde Europese wetgeving en de goedkeuring ervan "inherent (is) aan de rechtskracht van de Europese wetgeving", dat uit het onderzoek van OVAM blijkt dat de aangevoerde nadelen "schromelijk" overdreven worden, dat bij de beoordeling van het nadeel ook rekening dient gehouden te worden met de nefaste implicaties voor de omgeving die verbonden zouden zijn aan het niet afwerken van de betrokken

stortplaats, en, ten slotte, dat de weigering tot verdere exploitatie van een "op zich milieutechnisch perfect veilig stort een slechte zaak is voor de gemeenschap";

3.4. Overwegende dat de omstandige repliek van de tussenkomende partij als volgt kan worden samengevat :

- er worden geen nadelen aangevoerd die specifiek verband houden met de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing;
- met betrekking tot de diverse gevolgen die verbonden zijn aan de uitvoering van het aanpassingsplan zouden de verzoekende partijen "goochelen met cijfers, vertrekken van verkeerde premissen en falen in een nauwkeurige bewijslast";
- de goedkeuring van het aanpassingsplan zou slechts een momentopname zijn die kadert in de totale afwerking van de stortplaats overeenkomstig de bouwvergunning van 5 juni 2001;
- alles laat vermoeden dat de stortplaats hoe dan ook verder moet worden volstort en afgewerkt;
- de bewering dat een deel van de stortplaats zou worden volstort om en rond een ander deel, zou niet rechtstreeks voortvloeien uit het aanpassingsplan zelf;
- de nadelen die de verzoekende partijen aanvoeren zouden geenszins "evident" zijn daar de loutere aanwezigheid van afval op zich geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt indien de stortactiviteiten in "verantwoorde omstandigheden" (versta onder naleving van de opgelegde vergunningsvoorwaarden) plaatsvinden;
- de Raad van State heeft de door de verzoekende partijen ingestelde vordering tot schorsing van de milieuvergunning van 11 september 1997 voorheen reeds verworpen bij gebrek aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel;
- de afwezigheid van ernstige hinder ten gevolge van de stortactiviteiten zou onder meer blijken uit een verslag van de gemeentelijke milieudienst, een MER opgesteld in 1998, de adviezen van OVAM;
- de afwerking met niveauverschillen brengt niet noodzakelijk afschuivingsrisico's met zich mee;

3.5.1. Overwegende dat het aanpassingsplan bedoeld bij artikel 5.2.4.0.3. van Vlarem II in essentie tot doel heeft om na te gaan in hoeverre de bestaande exploitatievoorwaarden voldoen aan de nieuwe (strengere) sectorale voorwaarden van afdeling 5.2.1. van Vlarem II dat algemene bepalingen bevat voor de exploitatie van inrichtingen voor de verwerking van afvalstoffen, en van afdeling 5.2.4. van Vlarem II dat specifieke voorwaarden bevat voor de exploitatie van stortplaatsen van

afvalstoffen in of op de bodem, zoals ingevoerd door het wijzigende besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2001; dat dit aanpassingsplan tevens "de nodige corrigerende maatregelen moet bevatten om de bestaande exploitatie in overeenstemming te brengen met de nieuwe voorwaarden"; dat, voorts, in artikel 5.2.4.0.3. van Vlarem II wordt bepaald dat de goedkeuring van het aanpassingsplan geldt als "aanpassing van de lopende vergunning met behoud van de looptijd van de vergunning";

3.5.2. Overwegende dat uit het hiervoren overwogene volgt dat het aanpassingsplan, bedoeld in artikel 5.2.4.0.3. van Vlarem II, op zichzelf geen enkele bestaansreden heeft en dat de goedkeuring ervan in ieder geval niet tot gevolg kan hebben dat het een titel zou verschaffen om een vergunningsplichtige inrichting uit te baten waarvoor geen milieuvergunning voorhanden is; dat aldus het bestreden aanpassingsplan niet de titel vormt op grond waarvan de tussenkomende partij mag overgaan tot het storten van 575.000 m³ bijkomende afvalstoffen, maar wel de milieuvergunningen waaraan het aanpassingsplan gekoppeld is en die in acht genomen de sub 1.5. weergegeven feiten thans niet kunnen worden uitgevoerd; dat de verzoekende partijen in hun uiteenzetting er ten onrechte van uitgaan dat de "tenuitvoerlegging van het aanpassingsplan" meebrengt dat er nog eens 575.000 m³ afval "bijkomt", met alle beweerde gevolgen van dien op het vlak van de latere afwerking van de stortplaats, onverantwoorde risico's op afschuivingen van de taluds en het de facto onverwijderbaar maken van 155.000 m³ gevaarlijk afval dat illegaal gestort zou zijn; dat die nadelen niet rechtstreeks voortvloeien uit de bestreden beslissingen die enkel verband houden met de goedkeuring van het plan om de exploitatie van de stortplaats -voor het geval die exploitatie nog zou kunnen plaatsvinden- in overeenstemming te brengen met de nieuwe exploitatievoorwaarden ingevolge de implementatie van de Europese richtlijn 1999/31/EG van 26 april 1999; dat de verzoekende partijen met hun uiteenzetting geenszins aantonen dat ze een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondervinden door de uitvoering van de volgens het bestreden aanpassingsplan te nemen corrigerende maatregelen;

3.6. Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen, zonder dat de door de tweede verwerende partij en de door de tussenkomende partij opgeworpen excepties van onontvankelijkheid van de vordering moeten worden onderzocht,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. INAFZO in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig april tweeduizend en vier, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.